

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1281/06
14.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог АД "ББ", кога заступа БА, адвокат, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Врању Гж.1.бр.513/06 од 18.04.2006. године, у седници одржаној 14.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Врању Гж.1.бр.513/06 од 18.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Врању П1.бр.623/05 од 14.11.2005. године, ставом првим изреке, поништена је као незаконита одлука о престанку радног односа тужиоца АА, бр. 1018/1 од 07.05.2002. године, коју је донео директор туженог "ББ", па је наложено туженом да туженог врати на радно место кондуктера у року од 8 дана по правноснажности пресуде. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова плати 44.400,00 динара, у року од 8 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Округног суда у Врању Гж.1.бр.513/06 од 18.04.2006. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за признавање трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП-а и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст.2. тач.9. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог, на радном месту кондуктера, а 14.02.2002. године писмено је захтевао од туженог да му омогући коришћење годишњег одмора за 2002. годину, наводећи да је после истека одмора спреман да споразумно раскине радни однос. Дана 21.02.2002. године појаснио је захтев, тако што је изјавио да након искоришћеног годишњег одмора жели споразумни престанак радног односа. Решењем број 210 од 21.02.2002. године тужени је одобрио тужиоцу коришћење годишњег одмора за 2002. годину у трајању од 19.02. до 19.03. 2002. године, с тим да се јави на рад 20.03.2002. године. Тужилац је отпочео са коришћењем годишњег одмора, али га је због болести прекинуо почев од 05.03.2002. године, па је био на боловању у непрекидном трајању и није могао да искористи у потпуности годишњи одмор за 2002.годину. Пошто је тужилац одбио да потпише понуђени писмени споразум о престанку радног односа, тужени је донео одлуку број 1018/02 од 07.05.2002. године којом је тужиоцу престао радни однос по изјави запосленог са 19.03.2002. године.

На утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право и то одредбе члана 99. и члана 100. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01). Исправан је закључак нижестепених судова да се, у конкретном случају нису стекли услови ни за споразумни престанак радног односа између тужиоца и туженог, нити за отказ од стране запосленог. Собзиром да је утврђено да је јасна воља тужиоца била спремност на споразумни престанак радног односа и закључење тог споразума тек после искоришћеног годишњег одмора за 2002. годину, да писмени споразум између запосленог и послодавца о престанку радног односа није сачињен, те да се писмени захтеви тужиоца од 14.02.2002.године и 21.02.2002. године, по садржини и форми не могу третирати као отказ уговора о раду од стране запосленог, имало је места усвајању тужбеног захтева.

Неосновани су наводи у ревизији да одлука туженог бр.1018/02 од 07.05.2002. године о престанку радног односа тужиоцу није незаконита због тога што је њоме удовољено захтеву тужиоца да му радни однос код туженог престане по споразуму, без обзира што такав споразум није потписао. Ово из разлога што је за споразумни престанак радног односа, у смислу члана 99. Закона о раду, нужно постојање писменог споразума послодавца и запосленог, што је, у овој правној ствари, изостало, а одбијање тужиоца да потпише понуђени споразум значи одсуство његове воље за оваквим начином престанка радног односа.

На основу члана 405. ст.1. ЗПП-а одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЗС